699/04

Den 5. januar 2005 blev i sag nr. 62.025:

xxxx xxxx xxxxxxx
xxxxxxxxx xxx xx xxx x
xxxx xxxxx

mod

Lærerstandens Brand-
forsikring G/S
Farvergade 17
1463 København K

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Lærerstandens Brandforsikring G/S, påstår selskabet tilpligtet at anerkende, at der ikke er indtrådt forældelse i relation til et ulykkestilfælde, der overgik klageren i 1995.

Klageren har i klageskrivelsen[1] til nævnet redegjort for hændelsesforløbet således:

"Jeg blev i februar 1995 kvæstet af et væltende træ, som blev fældet af medarbejdere ved V. Kommune. Træet væltede ud over en uafspærret cykelsti, og ramte mig, netop som jeg passerede stedet.

Ved ulykken pådrog jeg mig kvæstelser i hovedet og på kroppen. Jeg blev ført til Kolding sygehus, hvor jeg blev behandlet. I flere uger herefter var jeg sygemeldt fra skolen. Jeg var på ulykkestidspunktet 15 år og gik i 9. klasse.

Hændelsen blev meldt til mit daværende forsikringsselskab, Lærerstandens Brandforsikring G/S, hvor jeg var omfattet af en ulykkesforsikring.

Efter nogle måneder var de opståede skader helet, og der var tilsyneladende ikke varige men efter ulykken.

I slutningen af 2002 opdagede en læge, at min højre skulder 'hang' og opfordrede til at få den undersøgt nærmere. Efter henvisning fra min læge blev jeg undersøgt af to speciallæger. Der blev herved konstateret en skade på en vigtig nerve, der fører til højre arm. Erklæringer fra de to speciallæger er vedlagt som bilag.

Det fremgår af lægeerklæringerne, at lægerne anser det for overvejende sandsynligt, at nervelæsionen er opstået ved ulykken i forbindelse med det væltende træ.

…

Som det fremgår af korrespondancen mener jeg, at forældelsesfristen tidligst kan begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor jeg har fået 'kundskab' om, at der er opstået en skade. Jeg kan jo dårligt anmelde noget, jeg ikke er vidende om. Mit kendskab til skadens art og dens sammenhæng med ulykken i 1995 er først opstået ved lægeerklæringen med baggrund i undersøgelsen i 2003.

Jeg har søgt rådgivning vedr. problematikken og har herigennem erfaret, at LB's tolkning af forældelsesreglerne ikke er i overensstemmelse med gængs opfattelse, som f.eks. beskrevet i en artikel af lic.jur. Ivan Sørensen i UfR 1995, pp 220-229."

Selskabet har ved skrivelse af 19/9 2003[2] til nævnet anført:

"Hun kom til skade den 21.02.95, da hun blev ramt af et væltende træ.

Kort tid herefter modtog vi en skadeanmeldelse, hvoraf det fremgik, at A.K.N. [klageren] var under observation for hjernerystelse samt at hun havde pådraget sig sår i hovedbunden og slag mod venstre hofte og højre knæ.

Vi meddelte ved brevet af 24.04.95, at A.K.N. havde været udsat for en dækningsberettiget skade og at hun, såfremt der fortsat var gener på årsdagen for uheldet, skulle foranledige en invaliditetsattest udfyldt.

Den 06.06.96 sluttede vi sagen, fordi vi ikke havde hørt fra hende.

Først ved en telefonisk henvendelse den 02.04.03 får vi oplyst, at A.K.N. har fået varige mén efter uheldet. Lægerne har nu konstateret, at der ved uheldet er sket en læsion i en nerve, som fører til højre arm.

Vores rådgivende læge har gennemgået erklæringerne fra Fysiurg H.L. og Neurolog E.H.

Han oplyser, at tilstanden efter uheldet, herunder følgerne af nervelæsionen, har været stationær siden årsdagen for uheldet. Siden dette tidspunkt har der ikke, medicinsk set, været udsigt til en forbedring af tilstanden.

I henhold til forsikringsaftalelovens §29 forældes krav, som er grundede i en forsikringsaftale 'to år efter udgangen af det år, i hvilket fordringshaveren fik kundskab om kravet og om at det er forfaldet, og i alt fald fem år efter forfaldstidspunktet. I øvrigt finder reglerne i lov nr. 274 af 22. december 1908 anvendelse.'

Det er vores opfattelse, at kravet om erstatning i hvert fald er forældet i medfør af den femårige forældelsesregel i §29. Denne forældelsesregel er absolut og tager udelukkende sit udgangspunkt i kravets forfaldstidspunkt. Her skal derfor ikke tages hensyn til om tilskadekomne havde kundskab om sit krav og om at det er forfaldet.

Forfaldstidspunktet er fastsat til 14 dage efter 21.02.96, dvs. primo marts 1996. Kravet om erstatning forældes derfor primo marts 2001.

Da kravet om erstatning først er fremsat i foråret 2003, har vi afvist at yde erstatning."

Klagerens advokat har i skrivelse af 17/8 2004 til nævnet anført:

"De synlige skader efter ulykken fortog sig i løbet af nogle måneder. På dette tidspunkt havde ingen kendskab til skaderne på nervebundtet og til senfølgerne heraf. Der henvises i den forbindelse til slutattest af 28. marts 1995, som er vedlagt i kopi.

Som følge af skaden på nervebundtet er muskulaturen gradvis blevet svækket, således at højre skulder nu hænger. Der er tale om en seneskade, som blev opdaget i

sommeren 2002 af en læge på det sygehus, hvor A.K.N. var i praktik. Det skal bemærkes, at svækkelsen af muskulaturen har fundet sted over en periode, og at andre muskler i et vist omfang har kompenseret for de svækkede muskler.

Der er fremlagt udtalelse af 12. september 2002 fra speciallæge i fysiurgi og reumatologi H.L. og udtalelse af 5. marts 2003 fra speciallæge i neuromedicin og neurofysiologi E.H.S.

Af udtalelserne fra speciallægerne fremgår, at højre skulder hænger 2-3 cm, og at der er sket uoprettelig skade på et nervebundt i skulder/nakke. Skaden på nervebundtet indebærer, at signalerne ned i skulder og arm er forsinkede, og at muskulaturen i højre arm fra skuldre til fingre er svækket. Følgerne er således blevet mærkbare og synlige.

Af udtalelsen fra speciallæge E.H.S. fremgår, at
'Jeg er enig med speciallæge H.L. i, at det må anses for overvejende sandsynligt, at traktionslæsionen af plexus brachialis er opstået i forbindelse med det traume pt. pådrog sig, da hun blev ramt af et væltende træ i 1995. Der er nu gået så lang tid siden dette traume at yderligere spontan remission og regeneration af de læderede nerver må anses for usandsynlig.'

Først ved modtagelsen af lægeerklæring af 5. marts 2003 fra speciallæge E.H.S. har A.K.N. kunnet forbinde skaderne med ulykken i 1995."

Selskabet har hertil i skrivelse af 3/9 2004 svaret:

"Vores rådgivende læge har vurderet, at tilstanden som følge af nerveskaden, erkendt eller ej, var stationær omkring årsdagen for uheldet, og at vi derfor kunne have haft opgjort erstatningen primo marts 1996.

Ved ulykkestilfældet blev nervus thoracalis longus beskadiget. Denne beskadigelse har, ifølge vores rådgivende læge, med det samme medført skulderinstabilitet og nedsat kraft, idet nerven forsyner relevante muskler med motorisk stimuli. Muskel-

svindet sker langsommere, men har været synligt og stationært indenfor ½-1 år efter skaden."

Nævnet udtaler:

På tidspunktet for klagerens anmeldelse af ulykkestilfældet og selskabets behandling heraf i april 1995 var der ikke grundlag for at antage, at ulykken havde medført varige følger. Nævnet finder bl.a. på baggrund heraf, at der ikke foreligger det fornødne sikre grundlag for at antage, at følgerne af ulykkestilfældet i form af den varige skade på skulderen og muskulaturen med sikkerhed kunne være konstateret tidligere end 5 år forud for klagerens fornyede anmeldelse til selskabet den 2. april 2003. Klagerens krav på ménerstatning er dermed ikke forældet i medfør af forsikringsaftalelovens § 29.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Selskabet, Lærerstandens Brandforsikring A/S, skal anerkende, at klagerens krav på erstatning for skulderskaden i anledning af ulykkestilfældet i 1995 ikke er forældet.

Marianne Højgaard Pedersen

6. 62.025

7. 62.025

[1] 1a-1b
[2] 2-2a